

AGATHA CHRISTIE

La Casa Torta

Columna

Agatha Christie

LA CASA TORTA

Traducció de Cristina Sala Pujol

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *CROOKED HOUSE*
PRIMERA EDICIÓ: JUNY DEL 2023

PUBLICAT ORIGINALMENT A GRAN BRETANYA PER
COLLINS, THE CRIME CLUB, 1949

CROOKED HOUSE COPYRIGHT © 1949 AGATHA CHRISTIE LIMITED. ALL RIGHTS RESERVED.
AGATHA CHRISTIE AND THE AC MONOGRAM LOGO ARE REGISTERED TRADEMARKS OF AGATHA CHRISTIE
LIMITED IN THE UK AND ELSEWHERE. ALL RIGHTS RESERVED.
WWW.AGATHACHRISTIE.COM

© DE LA TRADUCCIÓ: CRISTINA SALA PUJOL, 2023
© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-3066-1
DIPÒSIT LEGAL: B. 7.398-2023
FOTOCOPOSICIÓ: GRUP62
IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïm a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autors i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

CAPÍTOL I

Vaig conèixer Sophia Leonides a Egipte, cap al final de la guerra. Sophia ocupava un càrrec administratiu força elevat en un dels departaments del Ministeri d'Afers Estrangers d'allà. La vaig conèixer per primera vegada a títol oficial i de seguida vaig apreciar l'eficiència que l'havia portat a ocupar el càrrec a pesar de la seva joventut (aleshores tot just tenia vint-i-dos anys).

A més d'una presència extremament agradable, tenia la ment clara i un sentit de l'humor mordaç que em semblava deliciós. Ens vam fer amics. Era molt fàcil parlar-hi, i ens ho vam passar d'allò més bé les vegades que vam sortir a sopar o a ballar junts.

Tot això ja ho sabia. El que no vaig saber fins que no em van destinar a l'Orient, al final de la guerra europea, és que estimava Sophia i que em volia casar amb ella.

Estàvem sopant a l'hotel Shepherd's quan en vaig tenir consciència. La revelació no em va sorprendre en

absolut; més aviat va ser com reconèixer un fet que m'era familiar des de feia temps. La vaig mirar amb ulls diferents, però vaig veure allò que ja coneixia a la perfecció. M'agradava tot el que veia: els cabells foscos i arrissats que li brotaven orgullosos del front, el blau intens dels ulls, la petita barbeta quadrada i bel·licosa, el nas recte. M'agradava el vestit jaqueta gris clar, fet a mida, i la camisa blanca impecable. Tenia un aspecte encantadorament anglès, la qual cosa m'atreia en gran manera després de passar tres anys sense veure la meua terra natal. Ningú no podia ser més anglès que ella, vaig pensar. I en aquell precís instant em vaig preguntar si, de fet, Sophia era o podia ser tan anglesa com semblava. La realitat pot arribar a ser tan perfecta com una representació teatral?

Vaig advertir que, malgrat la confiança amb què sempre havíem conversat i debatut idees, el que ens agradava i el que ens disgustava, el futur, les amistats i els coneguts que compartíem, Sophia no havia esmentat mai casa seva ni la seva família. Ella ho sabia tot de mi (Sophia, com he assenyalat, sabia escoltar els altres), però jo no sabia res d'ella. M'afigurava que devia tenir un passat normal i corrent, però en realitat no me n'havia parlat mai. I fins a aquell moment no n'havia estat conscient.

Sophia em va preguntar en què pensava.

Li vaig dir la veritat:

—En tu.

—Ja ho veig —va respondre, i va semblar sincera.

—Pot ser que no ens vegem fins d'aquí un parell d'anys —vaig dir—. No sé quan tornaré a Anglaterra,

però, quan torni, el primer que faré serà venir a veure't per demanar-te que et casis amb mi.

Em va escoltar sense pestanyejar. Asseguda, fumant, sense mirar-me.

Per un moment em va assaltar el temor que no m'hagués entès.

—Mira —vaig dir—, l'únic que he decidit no fer és demanar-te que et casis amb mi ara. No funcionaria. D'entrada, perquè potser em donaries carbasses, i aleshores seria un desgraciat i segurament me n'aniria amb alguna dona espantosa per guarir la meva vanitat. I, en cas que no em rebutgessis, què faríem? Casar-nos i separar-nos a l'instant? Prometre'ns i resignar-nos a una llarga espera? No consentiria que fessis una cosa així. Potser coneixeries un altre home i et sentiries obligada a ser-me «fidel». Hem viscut en un ambient febril estrany, en què tot s'havia de fer al més aviat possible. Al nostre entorn s'han fet i desfet matrimonis i històries d'amor en abundància. M'agradaria saber que has tornat a casa, lliure i independent, perquè puguis mirar al teu voltant, valorar el nou món de postguerra i decidir què vols. Això que tenim tu i jo, Sophia, ha de ser *permanent*. No m'interessa cap altra mena de matrimoni.

—A mi tampoc —va afirmar Sophia.

—D'altra banda —vaig dir—, em sembla que tinc dret a dir-te... Bé, a dir-te com em sento.

—Però sense lirismes excessius, oi? —va murmurar Sophia.

—Estimada, que no ho entens? He intentat evitar dir-te que t'estimo...

Em va tallar.

—Ho entenc, Charles. I m'agrada la teva manera particular de fer les coses. Pots venir a veure'm quan tornis, si encara ho desitges...

Aleshores em va tocar a mi interrompre-la.

—No en tinguis cap dubte.

—Sempre n'hi ha, de dubtes, Charles. Poden sorgir factors imprevistos que ho engeguin tot a rodar. Per començar, no saps gaires coses sobre mi, no és cert?

—Ni tan sols sé on vius a Anglaterra.

—Visc a Swinly Dean.

Vaig assentir amb el cap en sentir el nom del conegut barri als afores de Londres, que s'enorgulleix de comptar amb tres camps de golf excel·lents per als financers de la ciutat.

Sophia va afegir amb una veu suau i meditativa:

—«En una caseta torta...».*

Devia percebre la meva sorpresa, perquè va adoptar una expressió divertida i es va explicar recitant el vers sencer:

—«I tots visqueren junts en una caseta torta». Som nosaltres. Bé, la casa no és petita, però està torta, sens dubte. Plena de gablets i entramats de fusta.

—Sou una gran família? Tens germans i germanes?

—Un germà, una germana, la mare, el pare, un oncle, una tia política, un avi, una bestia i una aviastra.

—Déu del cel! —vaig exclamar, un xic aclaparat.

Va esclafir a riure.

* Referència a una cançó infantil anglesa, titulada «There Was a Crooked Man», que va guanyar popularitat a l'inici del segle xx. (*N. de la T.*)

—Normalment no vivim tots junts, és clar. La guerra i els bombardejos ens han reunit. Tot i que, no ho sé —va corrugar les celles, pensadora—, potser espiritualment la família sempre ha viscut unida, sota la mirada i la protecció del meu avi. Té una gran personalitat, el meu avi. Malgrat que ja supera la vuitantena i no fa més d'un metre quaranta-cinc d'alçada, tots semblen poca cosa al seu costat.

—Sembla una persona interessant —vaig dir.

—Ho és. És grec, d'Esmirna. Es diu Aristide Leonides. —I, tot fent-me l'ullet, va afegir—: És immensament ric.

—Creus que encara hi haurà gent rica quan tot això s'acabi?

—El meu avi ho serà —va afirmar Sophia amb certesa—. Per més que intentin exprémer els rics amb impostos, a ell no li faran ni pessigolles. Serà ell qui espremerà els espremedors. —Després d'una pausa breu, va afegir—: Em pregunto si et cauria bé.

—Et cau bé a tu? —vaig preguntar.

—Més bé que ningú al món —va respondre Sophia.

CAPÍTOL 2

Havien passat més de dos anys quan vaig tornar a Anglaterra. No va ser una època fàcil. Escribia a Sophia i rebia cartes seves amb freqüència. Les nostres cartes no eren cartes d'amor, sinó escrits que dos bons amics s'intercanviaven per exposar idees i pensaments i comentar el dia a dia. Amb tot, pel que feia a mi, i crec que a Sophia li passava el mateix, el que sentíem l'un per l'altre va créixer i es va fer més fort.

Vaig tornar a Anglaterra un dia gris i plàcid de setembre. Les fulles dels arbres es veien daurades sota la llum del capvespre. El vent bufava enjogassat. Des de l'aeroport mateix vaig enviar un telegrama a Sophia.

Acabo d'arribar. Vols anar a sopar aquest vespre a Mario's, a les nou? Charles

Un parell d'hores més tard estava assegut llegint *The Times* i, a la columna de naixements, casaments i defuncions em va cridar l'atenció el nom de Leonides:

El 19 de setembre, a Three Gables, Swinly Dean, morí Aristide Leonides, marit de Brenda Leonides, als 87 anys. Sentim profundament la seva mort.

Just a sota hi havia una altra esquila:

LEONIDES - A la seva residència Three Gables, Swinly Dean, ha mort sobtadament Aristide Leonides. Lamenten profundament la seva pèrdua els seus estimats fills i nets. Flors a l'església de Sant Eldred, Swinly Dean.

Em va estranyar força que hi hagués dues esqueles. Devia tractar-se d'un error del diari que havia causat un solapament. La meva principal preocupació, però, era Sophia. Em vaig afanyar a enviar-li un segon telegrama:

Acabo d'assabentar-me de la mort del teu avi. Em sap molt de greu. Fes-me saber quan et puc veure. Charles

A les sis, quan era a casa del meu pare, vaig rebre un telegrama de Sophia que deia:

Seré a Mario's a les nou. Sophia

La perspectiva de tornar-la a veure em va posar nerviós i em va il·lusionar a la vegada. Les hores van avançar amb una lentitud desesperant. Vaig arribar a Mario's vint minuts abans de l'hora assenyalada. Sophia va arribar amb només cinc minuts de retard.

Sempre fa impressió retrobar-se amb una persona a qui no s'ha vist des de fa molt de temps i que, tanmateix, s'ha tingut molt present. Quan Sophia va aparèixer per fi per la porta giratòria, la nostra trobada em va semblar absolutament irreal. Anava vestida de negre, i això, per alguna estranya raó, em va sorprendre. Moltes altres dones també anaven vestides de negre, però ella anava vestida de dol, i em va sorprendre que Sophia fos de les persones que porten dol, encara que se li hagués mort un familiar proper.

Vam prendre uns còctels i al cap d'una estona vam anar a la nostra taula. Vam conversar de pressa i febrilment, ens vam preguntar pels vells amics de la nostra època al Caire. Era una conversa artificial, però ens va ajudar a vèncer la timidesa inicial. Li vaig donar el condol per la mort del seu avi i Sophia va dir en veu baixa que havia estat una mort «molt sobtada». Després ens vam immernir de nou en els nostres records. Al cap de poca estona vaig començar a neguitejar-me, em feia l'efecte que passava alguna cosa, és a dir, alguna cosa que no tenia res a veure amb la incomoditat natural dels primers instants de la nostra retrobada. A Sophia l'amoïnava alguna cosa, n'estava segur. Que potser estava a punt de dir-me que havia conegut un altre home a qui estimava més del que m'havia estimat a mi? Que allò que havia sentit per mi havia estat «un error»?

No sé per què, però no creia que fos això, si bé tampoc no m'imaginava què podia ser. Mentrestant, vam prosseguir la nostra conversa artificial.

I després, tot de sobte, quan el cambrer va deixar el cafè damunt la taula i es va retirar amb una reverència,

les aigües van tornar a mare. De nou érem Sophia i jo, estàvem junts i, com tantes altres vegades, asseguts en una taula en un restaurant. Era com si els anys de separació no haguessin existit mai.

—Sophia —vaig dir.

—Charles! —va dir ella tot seguit.

Vaig exhalar un sospir d'alleujament.

—Gràcies a Déu que s'ha acabat —vaig dir—. Què ens passava?

—Probablement ha estat per culpa meva. Que estúpida.

—Però ara està tot bé, oi?

—Sí, ara està tot bé.

Ens vam somriure.

—Estimada! —vaig dir, i vaig afegir—: Quan et casaràs amb mi?

El somriure va fugir del seu rostre. Allò que l'amoïnava, fos el que fos, havia tornat.

—No ho sé —va respondre—. Charles, no estic segura que pugui casar-me amb tu.

—Però, Sophia, per què no? Que potser et semblo un estrany? Necessites temps per acostumar-te a mi de nou? Hi ha una altra persona? No... —Em vaig aturar—. Soc un ximple. No és per res de tot això.

—No, no és per res d'això. —Va brandar el cap. Em vaig esperar. Amb un fil de veu, va afegir—: És per la mort del meu avi.

—La mort del teu avi? Però per què? Quina diferència hi ha? No deus voler dir que... No et deus pas imaginar que... És per diners? No ha deixat diners? Estimada, estic segur que...

—No és una qüestió de diners. —Em va dedicar un somriure fugaç—. Em penso que no tindries inconvenient a prendre'm per muller sense dot. A més, l'avi no en va perdre mai, de diners.

—Doncs què passa?

—És la seva mort. Charles, em fa la sensació que no ha mort per causes naturals. Crec que és possible que l'hagin... assassinat.

La vaig mirar, esbalaït.

—Però quines bestieses. Com t'ha pogut passar pel cap una cosa així?

—No se m'ha ocorregut a mi. Per començar, el metge es va comportar d'una manera estranya. No va voler firmar el certificat de defunció. Li faran l'autòpsia. No hi ha dubte que sospiten que alguna cosa no és normal.

No li ho vaig rebatre. Sophia era molt intel·ligent; es podia confiar en les seves conclusions.

En comptes d'això, vaig dir amb franquesa:

—És possible que aquestes sospites siguin del tot injustificades. Però, deixant això de banda, i suposant que estiguin justificades, què té a veure això amb nosaltres?

—Pot afectar-nos en determinades circumstàncies. Treballes al servei diplomàtic. Són força primmirats amb les mullers. No, si us plau, no diguis res del que sé que frises per dir. Sé que et sents obligat a dir-ho, i estic convençuda que ho creus de debò, i en teoria hi estic d'acord. Però soc orgullosa, endimoniadament orgullosa. Vull que el nostre matrimoni sigui bo per a tots dos, no vull representar la meitat d'un sacrifici per amor! I, com et dic, pot ser que tot vagi bé...

—Vols dir que potser el metge s'ha equivocat?

—Encara que no s'hagi equivocat, no tindrà cap importància, sempre que l'assassí sigui la persona correcta.

—A què et refereixes, Sophia?

—És horrorós dir una cosa així, però prefereixo ser sincera.

Va anticipar les meves paraules.

—No, Charles, no diré res més. Probablement ja he parlat massa, però he decidit venir personalment aquest vespre per veure't i explicar-t'ho. No podem decidir res fins que tot aquest assumpte s'hagi aclarit.

—Explica'm almenys de què es tracta.

Va brandar el cap.

—No vull.

—Però, Sophia...

—No, Charles. No vull que ens vegis des del meu punt de vista. Vull que ens vegis de manera imparcial, des d'una perspectiva externa.

—I com vols que ho faci?

Em va mirar. Una llum estranya li espurnejava als ulls blaus.

—El teu pare t'ho dirà —va respondre.

Al Caire havia explicat a Sophia que el meu pare era sotscomissari de Scotland Yard. Encara ocupava aquest càrrec. En sentir les seves paraules, vaig notar que em queia al damunt un pes que em va fer venir esgarrifances.

—Tan greu és?

—Això em temo. Veus aquell home que està assegut en una taula a prop de la porta, un home ben plantat, impertorbable, amb pinta d'haver estat a l'exèrcit?

—Sí.

—Era a l'andana de Swinly Dean quan he agafat el tren aquest vespre.

—Vols dir que t'ha seguit fins aquí?

—Sí. Em penso que tots estem..., com es diu?, sota vigilància. Han deixat caure que faríem bé de no sortir de casa. Però havia de veure't. —Va avançar la seva delicada barbata quadrada en un gest pugnaç—. He sortit per la finestra del bany i he baixat lliscant per la canonada.

—Estimada!

—Però la policia és molt eficient. I, és clar, t'he enviat un telegrama. Bé, és igual, ara som aquí, junts... Però d'ara endavant hem d'actuar en solitari. —Va fer una pausa i va afegir—: Per desgràcia, no hi ha dubte que ens estimem.

—D'això no hi ha cap dubte —vaig dir—. I no diguis «per desgràcia». Hem sobreviscut a una guerra mundial, hem eludit miraculosament la mort en moltes ocasions i no veig per què la mort inesperada d'un ancià... Per cert, quants anys tenia?

—Vuitanta-set.

—És veritat. Ho posava a *The Times*. Si vols que et digui què n'opino, crec que va morir de vell, i qualsevol metge respectable ho acceptaria.

—Si haguessis conegut el meu avi —va dir Sophia—, t'hauria sorprès que pogués morir en absolut!